

кривне отъ пѣтя и да мине напрѣки презъ гората. Като стисна здраво съ жби, той извади отъ пояса си брадвата и продължи пѣтя си. Воятъ на вълцитѣ се чуваше тъй близу, че заглуши едничкия пронизващъ викъ „татко“! Въ тона на вълчето виене се чу нова нота, и Деви разбра, че вълцитѣ сж видѣли преследвания дивечъ. Следъ две-три тявкания всичко утихна.

— Какъвто и да бжде дивечътъ — помисли си Деви — той се е скрилъ нейде... Сигурно въ тази хижа. И той излѣзе на откритата полянка.

Движеше се предпазливо напредъ, като се стараеше да върви покрай дърветата. Сега той добре виждаше покрива на хижата, малко отворената врата, почти засипана отъ снѣгъ, и вълцитѣ, които се лутаха наоколо, на два метра отъ нея.

— Страхувамъ се отъ капанъ — помисли си Деви съ присмѣхъ.

Вълцитѣ бѣха шестъ и доста голѣми... Деви бѣше доволенъ, че вниманието имъ е заето съ нѣщо. Той отстъпи нѣколко крачки, когато внезапно въ главата му се мърна мисль, която го принуди да спре. Защо вълцитѣ се страхуватъ да влѣзатъ въ хижата, ако преследвания дивечъ се е скрилъ тамъ? Само съ страхъ отъ капанъ не можеше да се обясни такава предпазливостъ. Тази мисль извика у него необяснимо тревожно чувство. Трѣбва да се върне и още веднажъ да ги разгледа. Така и направи.

Вълцитѣ сега бѣха срещу самата врата. Това не-обикновено тѣхно поведение убеди Деви, че въ хижата се е скрилъ човѣкъ. Ще трѣбва, значи, да се влиза въ борба. Той предпазливо свали на снѣга своя товаръ и съблѣче дебелия си дреха, за да може по-свободно да действа съ ржце. Той направи това въ минутата, когато водачътъ на вълцитѣ намисли вече да влѣзе въ хижата. Но не успѣ хищникътъ да вмѣкне главата си въ отвора на вратата, когато Деви улови